

Sygn. akt I C 970/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: sekr. sąd Kamil Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2015 roku w Łodzi

sprawy z powództwa K. T.

przeciwko M. S.

o zapłatę:

zasądza od M. S. na rzecz K. T. kwotę 25.000 złotych (dwadzieścia pięć tysięcy) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3.667 złotych (trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 970/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 lipca 2014 r. skierowanym przeciwko M. S., powódka K. T. wystąpiła z roszczeniem o zapłatę kwoty 25 000 zł

z odsetkami ustawowymi od dnia 15 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2 417 zł.

Z uzasadnienia pozwu wynika, że w dniu 14 stycznia 2013 r. powódka pożyczyła pozwanemu kwotę 25 000 zł z obowiązkiem jej zwrotu do dnia 11 lutego 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi. Pozwany nie spłacił dotąd pożyczki. / pozw k. 2-2 v./

W dniu 7 sierpnia 2014 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 912/14, w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. /nakaz zapłaty k. 10/

W dniu 09 września 2014 r. pozwany wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty w kwocie po 1 500 zł, płatne do 30. dnia każdego miesiąca począwszy od grudnia 2014 r. z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany oświadczył, że nie kwestionuje faktu zaciągnięcia zobowiązania w kwocie 25 000zł, wyjaśnił jednak, że zwłoka w spłacie pożyczki wynika ze znacznego pogorszenia się sytuacji majątkowej. Przez kilka miesięcy był na zwolnieniu lekarskim, a od 01 maja 2014 r. pozostaje bez pracy./sprzeciw k. 14-15/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 stycznia 2013 r. M. S. pożyczył od K. T. kwotę 25 000 zł. Zobowiązał się zwrócić całą kwotę wraz z odsetkami do dnia 11 lutego 2013r. /bezsporne, oświadczenie pozwanego na piśmie - k. 4, oświadczenie pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty - k. 14 v.; dowód z przesłuchania powódki - k. 37/

Pozwany nie zwrócił powódce kwoty pożyczki w określonym terminie. /oświadczenie pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty - k. 14 v.; dowód z przesłuchania powódki - k. 37/

Powódka próbowała kontaktować się z pozwanym w 2013 r., ale nie odbierał od niej telefonów. /dowód z przesłuchania powódki - k. 37/

Powódka wezwała pozwanego zwrotu pożyczki, przesyłając do niego w dniu 09 czerwca 2014 r. pismo. /wezwanie wraz z dowodem nadania - k. 5 /

Kwota pożyczki nie została do tej pory zapłacona.

/bezsporne/

Sytuacja majątkowa i finansowa pozwanego jest zła. Przez kilka miesięcy przebywał na zwolnieniu lekarskim, a od 01 maja 2014 r. pozostaje bez pracy.

/bezsporne/

Sąd zważył co następuje:

Stosownie do przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić te samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Przepis §2 tego artykułu przewiduje, że umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą.

O konsensualnym charakterze pożyczki przesądza fakt, że dochodzi ona do skutku przez samo porozumienie się stron. Przepisy te nie uzależniają ważności umowy pożyczki od zachowania formy szczególnej. Forma pisemna umowy pożyczki przewyższającej kwotę pięćset złotych jest zastrzeżona jedynie dla celów dowodowych (ad probationem), co oznacza, że w tym przypadku dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma (art. 74 § 2 k.c.).

W tym przypadku fakt zawarcia umowy pożyczki kwoty 25 000zł nie był pomiędzy stronami sporny. Został nadto uprawdopodobniony za pomocą oświadczenia pozwanego na piśmie załączonego przez powódkę do akt sprawy, którego wiarygodności pozwany nie kwestionował.

Bezsporne było również to, że pozwany miał zwrócić wraz z kwotą pożyczki odsetki ustawowe liczone od tej kwoty od dnia 15 stycznia 2013 r. do dnia 11 lutego 2013 r.

Żądanie odsetek od kwoty pożyczki za okres od dnia 15 stycznia 2013 r. do dnia 11 lutego 2013 r. znajduje oparcie w przepisie art. 359 § 1 k.c., albowiem zostały one zastrzeżone w umowie jako wynagrodzenie za korzystanie z kapitału. Przy czym skoro

w oświadczeniu pozwanego brak informacji o tym, w jakiej wysokości zostały one zastrzeżone, należą się powódce odsetki ustawowe (art. 359 § 2 k.c.).

Z kolei od dnia 12 lutego 2013 r. należą się powódce odsetki za opóźnienie, a więc od dnia wymagalności roszczenia. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi bowiem po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Ponieważ strony umowy pożyczki nie przewidziały odsetek umownych za czas opóźnienia się pozwanego w spłacie pożyczki, należą się odsetki w wysokości ustawowej.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 25 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi do dnia 14 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Założeniem komentowanego przepisu jest uczynienie postępowania wykonawczego (egzekucji) realnym ze względu na określoną sytuację ekonomiczną i finansową dłużnika. Unormowanie to daje, bowiem możliwość antycypowania trudności mogących wyniknąć

w toku postępowania egzekucyjnego, a które można przewidzieć już w fazie postępowania rozpoznawczego (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1–366. Tom I, red. prof. dr hab. Kazimierz Piasecki, Rok wydania: 2010, Wydawnictwo: C.H.Beck Wydanie: 5) .

Szczególnie uzasadnione przypadki, w rozumieniu tego przepisu, nie muszą mieć wyjątkowego charakteru. O tym, czy chodzi o szczególnie uzasadnione wypadki, decydują okoliczności konkretnego przypadku. Z reguły chodzić będzie o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, jego sytuację majątkową, finansową, rodzinną, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełniej wysokości zasądzanego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. jest przede wszystkim normą z zakresu prawa materialnego (wyrok Sądu Najwyższego z 26.4.2006 r., V CSK 20/06, niepubl.).

W ocenie Sądu pozwany, mimo deklaracji zawartej w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nie jest on w stanie spłacać zasądzonej w wyroku kwoty w miesięcznych ratach po 1 500 zł. Jest on bowiem osobą bezrobotną od 01 maja 2014 r. i nic nie wskazuje na to, aby jego sytuacja majątkowa i finansowa w najbliższym czasie miała ulec poprawie. Co więcej, pomimo wezwania go o termin rozprawy wyznaczonej na dzień 03 sierpnia 2015 r. do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania i pouczenia

w trybie art. 210 §2¹ k.p.c., pozwany nie stawił się i nie zawiadomił Sądu o przyczynie niestawiennictwa. Tym samym Sąd pominął dowód z jego przesłuchania, a podstawą ustaleń faktycznych w zakresie jego sytuacji majątkowej i finansowej stanowiły jedynie informacje zawarte przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Z podanych wyżej przyczyn Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu nastąpiło w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 2 k.p.c. i art. 99 k.p.c., czyli zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wyniku sprawy. Powódka wygrała sprawę w całości, dlatego pozwany powinien zwrócić jej wszystkie poniesione przez nią koszty procesu. Na zasądzoną kwotę 3 667 zł składają się: opłata sądowa od pozwu – 1 250 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 2 400 zł (ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu- Dz.U.2013.490 j.t.), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.